

Miðvikudaginn 5. júní 1935.

Nr. 199/1932 og 31/1933. **Gunnar Ólafsson, Jón Ólafsson, Eiríkur Ásbjarnarson og Hannes Hansson f. h. h/f „Dráttarbraut Vestmannaeyja“, Óskar Bjarnasen og Gústav A. Sveinsson**

(Jón Ásbjörnsson)

gegn

Helga Benediktssyni og gagnsök

(Th. B. Línal).

Krafa um laun fyrir störf í þágu hlutafélags.

Dómur aukaréttar Vestmannaeyja 26. nóv. 1932: Stefnd, stjórn „Dráttarbrautar Vestmannaeyja h/f.“, þeir Gunnar Ólafsson, Vík, Jón Ólafsson, Hólmi, Eiríkur Ásbjörnsson, Urðarveg 41 og Hannes Hansson, Urðarveg 17, allir hér í bænum, greiði fyrir hönd nefnds hlutafélags stefnandanum, Helga Benediktssyni, kr. 300.00 með 5% ársvöxtum frá 29. ágúst 1932 til greiðsludags og kr. 50.00 í málskostnað, innan 15 sólarhringa frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Framangreind ummæli skulu vera dauð og ómerk.

Óskar Bjarnasen greiði 30 króna sekt til ríkissjóðs og komi í stað sektarinnar þriggja daga einfalt fangelsi, verði hún ekki greidd innan 30 daga frá lögbirtingu dóms þessa.

Gústav A. Sveinsson lögfræðingur greiði 30 króna sekt til ríkissjóðs og komi þriggja daga einfalt fangelsi í stað sektarinnar verði hún ekki greidd innan 30 daga frá lögbirtingu dóms þessa.

Dómur hæstaréttar.

Aðaláfrýjendur, stjórnendur h/f „Dráttarbrautar Vestmannaeyja“, krefjast algerðrar sýknu í málinu, en *til vara*, að hin dæmda upphæð verði færð niður í 100 krónur. Svo krefjast þeir og málskostnaðar fyrir hæstarétti. Gagnáfrýjandi krefst þess aðallega, að aðaláfrýjandi verði fyrir hönd Drátt-

arbrautar Vestmannaeyja h/f dæmdir til að greiða honum 8400 kr. með 5% ársvöxtum, frá sáttakæru-degi, 29. ágúst 1932, en *til vara*, að upphæðin verði ákveðin með mati dómkvaddra manna. Og til þrautavara krefst gagnáfrýjandi staðfestingar á hinum áfrýjaða dómi. Svo krefst han nmálskostnaðar bæði í héraði og fyrir hæstarétti.

Gagnáfrýjandi var einn stjórnanda h/f Dráttarbraut Vestmannaeyja og hafði á hendi bókhald þess og ársreikningsgerð frá stofnun þess 1925 til brottfarar sinnar úr félagsstjórninni 1928. Hreyfði hann aldrei allan þennan tíma kröfum eða tilmælum um þóknun fyrir þetta eða það annað, sem hann telur sig hafa látið félaginu í té. Þá hefir gagnáfrýjandi undirritað athugasemdalaust yfirlýsingu í einni af fundargerðum félagsins um það, að það hefði engan fastlaunaðan starfsmann. Með þessari framkomu sinni hefir gagnáfrýjandi veitt meðstjórnendum sínum og hluthöfum félagsins réttmæta ástæðu til að treysta því, að hann teldi ekki til launa fyrir starf sitt, sem ekki virðist hafa verið umfangsmikið, heldur að hann ynni það sem greiða fyrir félagið, enda leitar hann fyrst aðstoðar dómstóla til viðurkenningar og heimtu kröfu sinnar nær 4 árum eftir að hann er farinn úr stjórn félagsins og kominn í harðar deilur við meðstjórnendur sína út af meðferð sinni á málum þess. Það verður samkvæmt þessu að líta svo á, að gagnáfrýjandi eigi enga kröfu á hendur félaginu, og verður því að fella hinn áfrýjaða dóm úr gildi að því leyti sem félagið er dæmt til að greiða honum þóknun fyrir starf hans og málskostnað.

Málskostnaðar í héraði hefir ekki verið krafizt fyrir hæstarétti af hálfu stjórnar h/f Dráttarbraut

Vestmannaeyja og verður málskostnaður í héraði því að falla niður. En fyrir hæstarétti þykir rétt að gagnáfrýjandi greiði aðaláfrýjanda f. h. h/f Dráttarbraut Vestmannaeyja 300 kr. í málskostnað.

Áfrýjendurnir Óskar Bjarnasen og Gústaf A. Sveinsson hafa krafizt að hin dæmda refsing fyrir ummæli þeirra um gagnáfrýjanda verði felld niður, og málskostnaður fyrir hæstarétti. Með hæstaréttardómi 10. des 1934 var gagnáfrýjandi dæmdur bæði fyrir sviksamlega meðferð á hlutabréfum oftnefnds félags og breytingar á innihaldi þeirra, svo og fyrir skjalafals. Ummæli þeirra um gagnáfrýjanda verður því að telja svo réttlætt, að ekki þykir ástæða til að dæma þá til sektagreiðslu fyrir þau. Rétt þykir að málskostnaður að leyti þessara áfrýjenda fyrir hæstarétti falli niður.

Því dæmist rétt vera:

Aðaláfrýjendur, Gunnar Ólafsson, Jón Ólafsson og Eiríkur Ásbjarnarson f. h. h/f „Dráttarbraut Vestmannaeyja“ eigi að vera sýknir af kröfum gagnáfrýjanda, Helga Benediktssonar. Málskostnaður í héraði falli niður. Gagnáfrýjandi greiði aðaláfrýjendum f. h. áðurnefnds félags 300 krónur í málskostnað fyrir hæstarétti, að viðlagðri aðför að lögum.

Ákvæði hins áfrýjaða dóms um sektir á hendur áfrýjendunum Óskari Bjarnasen og Gústaf A. Sveinssyni er úr gildi fellt. Málskostnaður að þeirra leyti fyrir hæstarétti falli niður.

Forsendur hins áfrýjaða dóms hljóða svo:

Mál þetta hefir Helgi Benediktsson, kaupmaður, hér í bænum, að undangenginni árangurslausri sáttatilraun, höfðað hér fyrir aukaréttinum með stefnu útg. 7. sept. þ. á., gegn stjórn Dráttarbrautar Vestmannaeyja h/f., þeim Gunnari Ólafssyni, kaupm., Vík, Jóni Ólafssyni, útgerðarmanni, Hólmi, Eiríki Ásbjörnssyni, útgerðarmanni, Urðarveg 41 og Hannesi Hanssyni, Urðarveg 17, öllum í Vestmannaeyjum, og hefir stefnandi krafizt þess að hin stefnda stjórn nefnds hlutafélags verði dæmd til, fyrir hönd hlutafélagsins, að greiða stefnanda kr. 8400.00 með 5% ársvöxtum frá sáttakærudegi 7. sept. þ. á., til greiðsludags og málskostnað ag skaðlausu.

Stefndir hafa krafizt þess aðallega að máli þessu verði vísað frá dómi vegna ónógrar málsútlisunar, en til vara, að þeir verði algerlega sýknaðir af öllum kröfum stefnanda í málinu og að stefnandi verði dæmdur til þess að greiða þeim málskostnað að skaðlausu eða eftir mati réttarins.

Stefnandi byggir kröfur sínar í málinu á því, að hann hafi árin 1925, 1926, 1927 og fram eftir árinu 1928, haft á hendi bókhald og ýmiskonar önnur störf fyrir hið nefnda hlutafélag, þar á meðal umsjón með byggingu mannvirkja félagsins og hafi séð félaginu fyrir skrifstofuhúsnæði og simaafnotum, en hafi enga greiðslu fengið frá félaginu fyrir störf þessi og krefst hann 2400 króna launa fyrir umrædd störf fyrir hvert ár, sem hann hafi unnið þannig fyrir félagið, nema fyrir síðasta árið, sem hann krefst 1200 króna launa fyrir, eða samtals kr. 8400.00.

Stefnandi hefir því gert grein fyrir því á hverju hann byggir umræddar kröfur sínar í málinu, og verður krafa stefndu um að máli þessu verði vísað frá dómi, ekki tek-in til greina.

Stefndir byggja sýknukröfu sína á því, að stefnandi eigi ekki rétt til neinna launa hjá hinu stefnda hlutafélagi. Þeir hafa þó viðurkennt, að stefnandi hafi haft á hendi bókhald og fjárreiður hins stefnda hlutafélags árin 1925, 1926 og 1927, að hann hafi verið framkvæmdarstjóri félagsins nefnd ár og haft umsjón með byggingu mannvirkja þess árið 1925 og 1926, en mótmælt því, að hann hafi unnið nokkuð fyrir félagið árið 1928, en í afriti, sem lagt hefir verið fram í málinu (rskj. nr. 8), af sáttakæru

í máli, sem hið stefnda hlutafélag hefir höfðað gegn stefnanda, er tekið fram af hálfu hins stefnda hlutafélags, að stefnandi hafi haft á hendi bókhald fyrir félagið frá því það var stofnað og fram á árið 1928 og verður því að telja það nægilega upplýst í málinu, að stefnandi hafi haft umrædd störf á hendi fyrir hið stefnda hlutafélag nokkurn hluta ársins 1928.

Staðhæfingar sínar um, að stefnandi eigi ekki rétt til neinna launa hjá hinu stefnda hlutafélagi, fyrir umrædd störf, byggja stefndir á því:

að ekki hafi verið gerður neinn samningur við stefnanda um laun fyrir umrædda vinnu hans, en laun framkvæmdarstjóra hlutafélagsins skyldu samkvæmt lögum þess fara eftir samningi.

að stefnandi hafi stórlega misnotað stöðu sína hjá félaginu, þannig, að hann hafi án heimildar útfyllt undirskriftuð hlutabréf félagsins, sem honum hafi verið trúað fyrir óútfylltum, og hafi síðan ráðstafað þeim sér til hags, en til tjóns fyrir félagið, og hafi ekki afhent stjórn hlutafélagsins skjöl, er hann hafi haft undir höndum fyrir félagið, og séu stjórn félagsins bráðnauðsynleg.

að stefnandi hafi samið reikninga félagsins fyrir árin 1925, 1926 og 1927, lagt þá fyrir fund í hlutafélaginu og fengið þá samþykkt á þess að tilfæra í þeim nokkurt kaup handa sér fyrir umrædd störf og hefir á aðalfundi hlutafélagsins, þann 26. nóv. 1926, samþykkt fundargerð, sem tekið hefir verið fram í að félagið hafi af sparnaðar-ástandum engan fastlaunaðan starfsmann og hafi stefnandi þannig beinlinis afsalað sér öllum kröfum til kaups hjá hinu stefnda hlutafélagi.

Stefndir hafa og til vara mótmælt launakröfum stefnanda í máli þessu sem allt of háum og halda því fram, að þó stefnandi eigi rétt til einhverra launa fyrir umrædd störf sín, þá kæmi eigi til mála, að hann eigi rétt til hærri launa en núverandi reikningshaldari félagsins, sem þeir halda fram, að hafi aðeins krafizt 200 króna launa á ári fyrir það starf.

Þá hafa stefndir og haldið því fram, að þó stefnandi hefði átt rétt til einhverra launa fyrir umrædd störf sín, þá væri sú krafa fyrnd og hafa þeir einnig mótmælt kröfum stefnanda og krafizt sýknu af þeim af þeirri ástæðu.

Stefnandi heldur því fram, að það skerði ekkert rétt hans til launa fyrir umrædd störf hans, þó ekki hafi verið gerður við hann samningur um laun hans og hefir mótmælt staðhæfingum stefndra, um að hann hafi misnotað stöðu sína hjá félaginu eða gerzt sekur um nokkra vanrækslu eða skyldubrot gagnvart félaginu eða í störfum sínum í þágu þess. Hann heldur því einnig fram, að hann hafi ekki á nokkurn hátt afsalað sér rétti sínum til launa og að það skerði ekkert rétt hans til launa, þó hann hafi ekki tilfært þau í reikningum félagsins og að það sé máli þessu óviðkomandi, hvaða laun núverandi reikningshaldari hlutafélagsins hafi.

Þá hefir stefnandi og eindregið mótmælt staðhæfingu stefndra um að launakrafa hans sé fyrnd, þar eð hann hafi unnið fyrir félagið árið 1928 og honum hafi aldrei verið sagt upp stöðu sinni hjá hlutafélaginu.

Rétturinn lítur svo á að stefnandi geti átt rétt til launa fyrir umrædd störf sín, þó ekki væri gerður samningur milli aðila um launakjörin, og ákvæði það í lögum hlutafélagsins, sem stefndir vitna í, „— um að laun framkvæmdarstjóra félagsins skuli fara eftir samningi“, bendir einmitt til þess að ætlast hafi verið til þess að framkvæmdarstjóri, þ. e. stefnandi, skyldi fá laun fyrir störf sín í þágu félagsins og verður umrædd varnarástæða stefndu því ekki tekin til greina.

Að því er snertir aðra varnarástæðu stefndra, að stefnandi hafi á þann hátt, sem þeir hafa haldið fram og tilgreind er hér að framan, að hann hafi misnotað stöðu sína hjá félaginu og bakað félaginu þannig tjón, þá verður rétturinn að líta svo á að þó um eitthvað slíkt tjón væri að ræða, sem stefndir ættu skaðabótakröfu á hendur stefnanda út af, þá héldi stefnandi þó rétti sínum til launa fyrir störf unnin í þágu félagsins, þó stefndir vitanlega gætu komið með slíka kröfu sem gagnkröfu, en með því að stefndir hafa ekki gagnstefnt út af slíkri kröfu, verður ekkert um það dæmt í þessu máli, hvort um slíka kröfu sé að ræða.

Að því er snertir þá varnarástæðu stefndra, að stefnandi hafi afsalað sér rétti til launa, með því að hann hafi ekki, sem reikningshaldari félagsins, tilfært laun sín í reikningum félagsins og enga athugasemd gert við fund-

argerð, sem tekið var fram í að hlutafélagið hefði engan fastlaunaðan starfsmann, þá verður rétturinn að líta svo á, að stefnandi hafi borið að tilfæra í reikningum félagsins laun þau, sem hann ætlaðist til að félagið borgaði honum fyrir störf hans, en það þykir þó ekki rétt að líta svo á, að stefnandi hafi með þessu afsalað sér rétti sínum til launa, því það verður að telja svo sjálfsagt að borguð séu laun fyrir unnin störf, að eigi verður álitid að stefndir hafi haft ástæðu til að ætla að stefnandi hafi afsalað sér rétti sínum til launa nema það væri berum orðum sagt.

Rétturinn verður því að líta svo á, að stefndir hafi ekki komið fram með neitt í málinu, sem sýni eða sanni að stefnandi eigi ekki rétt til launa fyrir umrædd störf sín, þar eð álita verður að vinnandi eigi rétt til launa fyrir nothæfa vinnu, sem hann innir af hendi, nema því aðeins að beint hafi verið samið svo um eða lofað af vinnanda hálfu, að vinnan skyldi látin ókeypis í té.

En af framlögðum ársreikningi hins stefnda hlutafélags fyrir árið 1927, sést að endurskoðendur félagsins hafa, að lokinni endurskoðun, vottað að reikningarnir væru glögg og vel færðir og þeir hefðu, við að fara yfir reikningana og bera þá saman við fylgiskjölin, ekki fundið annað við þá að athuga en það, sem getið er í þrem athugasemdum árituðum á reikninginn, en sem stefnandi hefir svarað og virðist svör þau hafa verið talin fullnægjandi.

Það verður því að teljast nægilega upplýst í málinu, að stefnandi hafi unnið umrætt starf sitt sæmilega, enda var hann látinn gegna starfinu á fjórða ár.

Rétturinn verður því að líta svo á að stefnandi hafi átt rétt til launa fyrir umrædd störf sín.

Stefndir hafa mótmælt því að stefnandi hafi borgað nokkra húsaleigu eða símaafnot fyrir hlutafélagið, en hafa ekki mótmælt því að stefnandi hafi sjálfur látið hlutafélaginu húsnæði í té til afnota, sem hann gæti átt rétt til endurgjalds fyrir.

Eins og að framan greinir, hafa stefndir til vara mótmælt kröfum stefnanda sem fyrndum og krafizt sýknu af þeim ástæðum og kemur því til álits hvort svo sé.

Samkv. 3. gr. 1. tölulið laga um fyrningu skulda og annara kröfuréttinda frá 20. okt. 1905 þá fyrnast kröfur út af

vinnu á fjórum árum, „þó fyrnist ekki krafa hjús um kaupgjald, meðan það er samfellt áfram í sömu vist . . .“ Af nefndu lagaákvæði er augljóst, að lögin gera ráð fyrir að vinnukröfur fyrnist á fjórum árum þó um áframhaldandi viðskipti sé að ræða, því að ákvæðið um hjúakaup er sýnilega undantekningarákvæði. En þar eð staða stefnanda hjá hinu stefnda hlutafélagi, að hann var meðlimur í stjórn félagsins og framkvæmdarstjóri þess, var að staða hans hjá hlutafélaginu svo mjög ólík aðstöðu vinnuhjúa, að lögjöfnun frá nefndu ákvæði fyrningarlaganna getur ekki komið til greina að því er snertir umrædda vinnukröfu stefnanda, og verður svo að líta á að það af kröfu stefnanda, sem fallið var í gjalddaga meira en fjórum árum áður en mál þetta var höfðað sé fyrnt með því að ekkert er upplýst um að fyrningu hafi verið rift á nokkurn hátt áður en mál þetta var höfðað, en það var höfðað með sáttakæru útgefinni 29. ágúst þ. á. Krafa stefnanda til launa fyrir árin 1925, 1926 og 1927 verður því að teljast fyrnd, þar eð ganga verður út frá því að krafa stefnanda til launa hvert ár hafi í síðasta lagi verið fallin í gjalddaga í árslok fyrir næstliðið ár.

Samkvæmt fyrningarlögunum, 3. gr. 2. tölulið fyrnast kröfur um húsaleigu á fjórum árum og hefir því krafa sú, sem stefndur kynni að eiga til fyrir húsnæðisafnot hlutafélagsins hjá honum fyrir árin 1925, 1926 og 1927 einnig fyrnd, er mál þetta var höfðað, þar eð líta verður svo á að slík krafa hafi einnig verið fallin í gjalddaga í árslok fyrir næstliðið ár.

Eins og að framan greinir er það nægilega upplýst í málinu, að stefnandi hafi haft framangreind störf á hendi fyrir hið stefnda hlutafélag fram á árið 1928 og hefir stefnandi, að því er virðist, reiknað sér laun fyrir hálf það ár, þar eð hann reiknar sér fyrir það ár hálf þau laun, sem hann hefir reiknað fyrir hin árin, sem hann vann öll fyrir félagið. En það er ekki fullkomlega upplýst í málinu, hversu langt fram á árið stefnandi vann fyrir félagið og er þá að athuga til hve mikilla launa stefnandi eigi kröfu á hendur stefndum og hvort sú krafa sé fyrnd.

Það sést á framlögðum ársreikningum hins stefnda hlutafélags fyrir árið 1927, að stefnandi hefir lokið við að gera hann í júní 1928 og að endurskoðun hans hefir verið

lokið í októbermán. sama ár. Umrædda reikninguppgerð verður að visu helzt að telja til starfa þeirra, sem stefnanda bar að vinna árið 1927, en þar eð stefnandi hafði, eftir því, sem upplýst er í málinu, bækur og skjöl félagsins undir höndum þar til hann hafði lokið reikningsuppgerðinni og lengur, verður að telja líklegast að hann hafi haft á hendi bókhald fyrir félagið þar til hann skilaði ársreikningnum fyrir árið 1927, enda er það upplýst í málinu, að stefndir hafa ekki, þrátt fyrir það, þó stefnandi neitaði að láta af hendi bækur og skjöl félagsins, látið fara fram fógétagerð til þess að ná þeim frá honum fyrr en 21. dez. 1928 og virðist þó hljóta að vera að stefndir hafi beðið um umrædda fógétagerð fljótlega eftir að hann átti að hætta að starfa að bókhaldi fyrir félagið og er því samkvæmt því líklegast að stefnandi hafi haft bókhald félagsins á hendi fram í dezember 1928.

Stefnandi hefir haldið fram að honum hafi aldrei verið sagt upp stöðu hjá félaginu, en stefnendur hafa haldið fram, að ákveðið hafi verið á aðalfundi félagsins árið 1928 að svifta hann öllum störfum fyrir félagið, en hafa ekkert tekið fram eða upplýst um hvenær sá aðalfundur var haldinn, en hafa haldið fram, að stefnanda hafi þá verið tilkynnt. En þar eð stefndir létu fara fram fógétagerð hjá stefnanda til þess að ná hjá honum bókum og skjölum félagsins 21. dez. 1928, hlýtur honum að hafa verið sagt upp stöðunni í síðasta lagi er fógétagerðin fór fram, eða nokkru áður. En samkvæmt framangreindum ástæðum virðist mega ganga út frá því að stefnanda hafi ekki verið sagt upp stöðu hans hjá hinu stefnda hlutafélagi, eða hann ekki látinn hætta algerlega störfum fyrir það, fyrr en seint á árinu 1928, því að stefndu hlutu að heimta bækur félagsins af stefnanda þegar annar maður átti að taka við bókhaldi félagsins. Það verður því að telja nægilega upplýst í málinu þrátt fyrir það, þó stefnandi virðist aðeins hafa reiknað sér laun fyrir störf hjá félaginu hálf árið 1928 og þó stefndir hafi aðeins beint viðurkennt í rjskj. nr. 8 að stefnandi hafi haft á hendi bókhald hlutafélagsins „fram á árið 1928“, að stefnandi hafi haft á hendi bókhald félagsins eða verið eitthvað við það riðinn þar til síðast á árinu 1928 og þar eð ekki hefir verið samið sérstaklega um laun stefnanda virðist verða

að lita svo á, að þóknun sú, sem hann hefir átt rétt til fyrir árið 1928 hafi fallið í gjalddaga í árslok það ár, þar eð ekki er upplýst í málinu að launin hafi fallið fyrr í gjalddaga og er umrædd launakrafa stefnanda fyrir árið 1928 því ekki fyrnd, þar eð mál þetta var höfðað með sátta-kæru, útgefinni 29. ágúst þ. á., og sem var birt stefndum þann 30. s. m. Krafa sú, er stefnandi kynni að eiga til endurgjalds fyrir húsnæðisafnot, sem hann hefir látið hinu stefnda hlutafélagi í té árið 1928, verður rétturinn að álita að hafi fallið í gjalddaga í árslok það ár, með því að ekki er upplýst að samið hafi verið um sérstakan gjalddaga, en því hefir ekki verið mótmælt í málinu að stefnandi hafi látið stefndum í té einhver húsnæðisafnot það ár vegna fundarhalda félagsins og skrifstofustarfa þeirra, sem það þurfti að láta vinna. Umrædd krafa stefnanda fyrir húsnæðisafnot var því ekki fyrnd, er mál þetta var höfðað.

Stefndir hafa haldið því fram, að þó stefnandi eigi rétt til einhverra launa fyrir umrætt starf sitt, þá komi ekki til mála að hann eigi rétt til hærri launa en núverandi reikningshaldari félagsins, en það verður að telja nægilega upplýst í málinu, meðal annars með framlögðum reikningi frá reikningshaldaranum sjálfum, að hann hafi aðeins krafizt 200.00 kr. þóknunar á ári fyrir starf sitt í þágu félagsins. En með því að sú þóknun til núverandi reikningshaldara verður að teljast mjög óeðlilega lág, verður ekki miðað eingöngu við hana, er ákveða skal umrædda þóknun til stefnanda.

Stefnandi hefir ekki gert neina grein fyrir því í málinu, hve mikilli vinnu hann hafi varið til umræddra starfa í þágu félagsins og er því erfitt að dæma um hve mikil laun honum beri fyrir starfið, en þó þykir verða að ákveða honum þóknun, sem víst megi telja að hann eigi kröfu til fyrir störfín.

Samkvæmt framlögðum rekstrarreikningi hlutafélagsins fyrir árið 1927, hafa brúttótekjur hlutafélagsins það ár aðeins verið um kr. 8649.44 og gjöld kr. 6455.07 og virðist því starf stefnanda fyrir félagið ekki geta hafa verið umfangsmikið, enda mun stefnandi hafa unnið það sem aukastarf, en samkvæmt því, sem upplýst er í málinu og með tilliti til þess að því hefir ekki verið mótmælt að stefnandi hafi á umræddu ári látið hinu stefnda hlutafé-

lagi i té húsnæðisafnot, sem þó hefir ekki verið gert grein fyrir, hve mikið hafi verið, en virðist ekki geta hafa verið mikil, þykir eftir atvikum mega telja vist, að stefnandi eigi að minnsta kosti rétt til 300.00 króna endurgjalds fyrir umrædd störf og húsnæðisafnot og ber því að dæma stefndu til að greiða stefnanda þá upphæð með 5% ársvöxtum frá sáttakærudegi þann 29. ágúst þ. á. til greiðsludags og málskostnað, sem þykir hæfilega metinn 50 krónur.

Óskar Bjarnasen, sem hefir flutt þetta mál að nokkru leyti fyrir hið stefnda hlutafélag, hefir i varnarskjali i málínu (rskj. nr. 7) sagt um stefnanda, að hann hafi „notað traust meðstjórnenda sinna til þess að gefa út fölsuð hlutabréf Dráttarbrautarinnar til hagnaðar fyrir sjálfan sig“ og i sama varnarskjali segir hann (Ó. B.) i sambandi við skjal, sem hann hefir lagt fram i málinu: „Stefnanda hefir verið svo tamt um að breyta skjölum, eftir því, sem honum finnst bezt, að gera má ráð fyrir, að frumritið sé falsað“. Ummæli þessi hafa ekki verið nægilega réttlætt i málinu, og með því að ritháttur þessi verður að teljast mjög ósæmlegur, ber því ex officio að dæma hin tilvitnuðu ummæli dauð og ómerk og dæma nefndan Óskar Bjarnasen til að greiða sekt fyrir þau, er þykir hæfilega ákveðin 30 krónur, er renni til rikissjóðs og komi þriggja daga einfalt fangelsi i stað sektarinnar, verði hún ekki greidd innan 30 sólarhringa frá lögbirtingu dóms þessa.

Gústaf A. Sveinsson, lögfræðingur i Reykjavík, sem mætti i málinu fyrir stefndu, er það var tekið fyrir hér i aukaréttinum þann 29. september s. l., lét þá bóka þau ummæli um stefnanda, að hið stefnda hlutafélag muni „eiga stóra skaðabótakröfu á stefnanda fyrir alla hans glæpsamlegu hegðun gagnvart félaginu“. Ummæli þessi hafa ekki verið nægilega réttlætt i málinu, með því að þau verða að teljast mjög ósæmleg, verður ex officio að dæma þau dauð og ómerk og dæma nefndan Gústaf A. Sveinsson til að greiða sekt fyrir þau, er þykir hæfilega ákveðin 30 krónur, er renni til rikissjóðs og komi þriggja daga einfalt fangelsi i stað sektarinnar verði hún ekki greidd innan 30 daga frá lögbirtingu dóms þessa.

Mál þetta hefir ekki verið dæmt fyrr en nú vegna arna dómarans.